

Egy tál pörkölt

PRÓZA - TÁRCATÁR - LXIV. évfolyam, 15. szám, 2020. április 9.

Tavaly történt, itthon fetrengtem drogoktól leszedálva, néha az órára pillantottam, nehogy elaludjam az indulást, fél kettőre kellett mennem sugárkezelésre, akkoriban már ritkán kerestek, nem mertek zavarni, meglepett, hogy csörög a telefon, az meg még inkább, amikor megláttam, hogy ő az. Tizenéve nem beszéltünk, fényév távolság, biztos vagyok benne, hogy ennyi idő után még soha senki nem kért tőlem semmit, nemhogy bocsánatot, szédelegve küzdöttem fátyolos szavaimmal, hogy mit számít ez már, ugyan, húsz éve porladó emlék, és persze hogy nem számít semmit, hiszen ott lebeg az egész, gazdátlanul a táncház mellett, a gesztenyefák alatt, akár az a Nagy László-s, utolsó üres pillanat, *bár úgy kelljen szívnom, mint rabnak, kócból a mézet*, és Zsófi első ölelése is biztosan előkerülne a felejtés pora alól, ha mozsárban törném a lelkem, de minek... Dóri mégis erősködött, hogy neki igenis számít, tudni akarja, megbocsátok-e. Megrogyott a lábam, bámultam bele a Pannónia utca nyári porába, de az Aldi helyett a saját régi *énjeimet* láttam - és miközben a szégyenemmel birkózva végül mégis kimondtam, hogy jó, megbocsátok, csontig hatóan, a véremig megéreztem, hogy tényleg ezekből „a mit sem számít” szilánkokból áll ez az egész. Tetvesen, gyönyörűen, szakadtan, délcegen - vagy ahogy akar meg tud.